

РЕШЕНИЕ

№ 131

гр. Свиленград, 06.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря Жаклин М. Арnaudова
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20235620200217 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е **Наказателно постановление /НП/ №23-0351-000036 от 23.02.2023 година** на Началника на група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград, с което на **В. Х. Х.** с ЕГН ***** от гр. *****, ул. *****, №*, вх. *, ет. *, ап. * за нарушение на чл.103 от ЗДвП на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **200 лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **1 месец** и за нарушение на чл.105, ал.1 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20 лева**.

Жалбоподателят **В. Х. Х.** в законопредвидения срок обжалва горесцитираното НП, което счита за неправилно и незаконно съобразно, като в жалбата не излагат конкретни доводи. Моли съда за пълна отмяна на обжалвания акт.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован се явява лично и с адв.Д., който поддържа жалбата по изложените в нея доводи. Предоставя писмени бележки, в които подробно излага доводи за отмяна на обжалваното НП относно наложеното наказание за нарушението по чл.103 от ЗДвП, а що се отнася до нарушението по чл.105, ал.1 от ЗДвП в писменото становище до съда, не се взема отношение.

В съдебната фаза, ангажира гласни доказателства.

Административнонаказващият орган/АНО/- **Началника на група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград**, не изпраща представител и не взема становище.

Страна **Районна прокуратура – Хасково,ТО Свиленград**, не изпраща представител и не взема становище.

*Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства, установи следното от **фактическа страна**:*

От приетите писмени доказателства по делото, както и от свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели се установява, че на 04.02.2023 година свидетелят Б. П. Б. и колегата му Д. Г. В., служители към РУ Свиленград, към ОД на МВР Хасково /в отдел пътен контрол/ около 00,30 часа в гр. Свиленград на бул. България на входа на квартал Гебран изпълнявали служебните си задължения, когато същите забелязали движещ се лек автомобил марка Фолксваген Голф с рег. № Х **** КХ, който бил със затъмнени странични стъкла, които ограничавали видимостта на водача към пътя и който се движел в посока ресторант Моста, при което свидетелят Б. П. Б. подал сигнал със стоп палка и фенер за спиране.

Въпреки подадения сигнал, водачът на лекия автомобил не намалил скоростта и не спрял на указаното от свидетеля място, а увеличил скоростта и продължил движението си в посока казино Мерит.

Тъй като автомобилът бил със затъмнени стъкла, двамата полицейски служители не успели да видят лицата пътуващи в лекия автомобил, както и кое лице го управлява.

Полицейските служители потеглили незабавно след МПС, но същото се отдалечило и след около 30 м., в която полицаите издирвали МПС установили, че лекия автомобил е паркиран в района на казино Мерит. В близост до лекия автомобил се намирали собственика на МПС – М. А. Ш. и св. Л. Н. Г..

При проведен разговор с тях, полицейските служители установили, че водач на лекия автомобил бил жалбоподателя, който бил повикан от неговите приятели и той се върнал до МПС и пред полицейските служители си признал, че именно той е управлявал МПС/съгласно докладна с рег. № 351р-2965/06.02.2023 г. на св. Б. и сведение снето от жалбоподателя от процесната дата-04.02.2023 г./.

Била попълнена Декларация за предоставяне на информация във връзка с разпоредбата на чл. 188 от ЗДвП от собственика на МПС от 04.02.2023 г. - М. Ш., който посочил, че на процесната дата и час автомобила бил управляван от жалбоподателя. Следва да се посочи, че декларатора в реквизитите е посочил грешна година вместо 2023, е вписал 2022, но това съдът определя като техническа грешка, тъй като същият е придобил собствеността върху процесното МПС на 20.04.2022 г., респективно, ако се приеме че е попълвал процесната декларация към 04.02.2022 г., то към 04.02.2022 г. същият не е бил собственик на лекия автомобил, но видно от последната, Ш. е декларирал, че е собственик на процесния автомобил.

Такава декларация попълнил и жалбоподателя, в която посочил, че именно той е управлявал МПС на процесната дата и час, като и му било снето

и сведение, потвърждаваща възприетата от съда по горе фактическа обстановка.

След постъпване на сведението и декларацията на жалбоподателя, св. Б. П. Б. съставил в присъствието на колегата му Д. Г. В.-свидетел при установяване на нарушението акт за установяване на административно нарушение в присъствието на жалбоподателя, който АУАН му бил прочетен и връчен срещу подпис.

В АУАН жалбоподателя вписал ,че няма възражения по така къктавения срещу него акт .

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не е постъпило писмено възражение.

Въз основа на Акта е издадено обжалваното НП.

Както в Акта, така и в обжалваното НП е прието за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение на чл.103 от ЗДвП ,поради което и на основание чл.175,ал.1,т.4 от ЗДвП му е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **200лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **1 месец** и за нарушение на чл.105,ал.1 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП му е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева**.

По АНПр е постъпила молба на 06.02.2023г от жалбоподателя, в която сочи ,че не разбрал за подадения към него стоп сигнал и моли да не му се налага Лишаване от право да управлява МПС, тъй като работи на отдалечено място и свидетелството му за правоуправление му е нужно. Не възразява да му бъде наложена глоба в максимален размер.

Видно от Заповед №8121з-1632 от 02.12.2021година на Министъра на вътрешните работи, същият определя държавните служители от МВР, които да извършват контролна и административно наказателна дейност по ЗДвП.

Налична по АНПр е и справка за нарушител водач и справка относно собствеността на процесното МПС.

По делото по искане от страна на жалбоподателя бяха допуснати и разпитани в качеството на свидетели –лицата Л. Н. Г. и Д. М. М., които твърдят, че действително на посочената в НП дата и час жалбоподателя е управлявал МПС, но не били видели от страна на полицейските служители да е подаван към жалбоподателя сигнал със стоп палка и фенер . Сочат още, че сведенията дадени от жалбоподателя били дадени под диктовката на полицейските служители, както и че същият работел на паркинга на Капитан Андреево ,имал два кредита ,които следвало да обслужва.

Изложената по-горе фактическа обстановка, се установява от приобщените по делото свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели Б. П. Б. и Д. Г. В., така също и от приетите писмени доказателства – Заповед №8121з-1632 от 02.12.2021година на Министъра на вътрешните работи, справка за нарушител/ водач, докладна записка с рег.№351р-

2965/06.02.2023г., сведения от жалбоподателя от 04.02.2023г.; 2бр.декларации за предоставяне на информация във връзка с разпоредбите на чл.188 от ЗДвП от 04.02.2023г., Молба от жалбоподателя от 06.02.2023г. и справка за собствеността на процесното МПС, както и АУАН и НП, последните приобщени по надлежния процесуален ред на чл.283 НПК, вр. чл.84 ЗАНН.

Следва да се посочи, че по делото се събраха противоречиви показания относно факта, дали е подаван към водача жалбоподател - сигнал със стоп палка и фенер за спиране от страна на св. Б. П. Б..

Съдът възприе и кредитира показанията на разпитаните свидетели Б. П. Б. и Д. Г. В., доколкото същите са дадени от длъжностни лица, възприели ставащото в рамките на служебни задължения, като вниманието им е било насочено именно към тези правно релевантни обстоятелства. Налице е последователност, логичност и безпротиворечивост на тези показания, същите съответстват на приетите като доказателства писмени документи, поради което и съдът ги възприе и кредитира.

Съдът счита, че гласните доказателства, ангажирани от жалбоподателя чрез разпита на св. Л. Н. Г. и Д. М. М., в частта им относно изложеното, че не е имало подаден сигнал със стоп-палка, обслужват единствено неговата защитна теза и в тази им част не отразяват действителното фактическо положение.

Показанията на свидетелите Л. Н. Г. и Д. М. М. не се кредитират от съда с доверие, доколкото същите са в противоречие с останалия събран по делото доказателствен материал – многобройните показания на незаинтересованите свидетели Б. П. Б. и Д. Г. В., всички служители на МВР.

Цениха се от съда и писмените доказателства, приети по делото като част от АНПр и тези представени по делото, приобщени по реда на чл.283 НПК, които не се оспориха от страните, по своето съдържание и авторството - истинността си, поради което се ползваха за установяване на данните възпроизведени в тях.

Материалната компетентност на издателя на НП – Началник на група към ОД МВР –Хасково, РУ- Свиленград, не се оспорва по делото, последната и се доказва от приетата по делото Заповед №8121з-1632 от 02.12.2021 година на Министъра на вътрешните работи, с която на определен кръг длъжностни лица наказващия орган по закон надлежно е делегирал правомощия да издават НП за нарушения по ЗДвП, в кръга от които изрично визирана е и тази длъжност, в рамките на териториалната ѝ компетентност – обслужваната територия.

*При така установената фактическа обстановка, Съдът в настоящия си състав достига до следните **правни изводи**:*

Преди всичко, съдът намира жалбата за **допустима**, като подадена от надлежна страна в процеса и в законоустановения срок – чл.59 ал.2 пр.І от ЗАНН. Разгледана по същество, жалбата се явява **частично основателна**.

Относно нарушението визирано по пункт 1-ви от обжалваното НП

Съставът за който въззивникът е бил наказан, а именно за извършено нарушение по чл. 103 от ЗДвП, безспорно законът изисква особен субект-водач за осъществяване на цитираният административно наказателен състав.

Установеното с чл. 103 от ЗДвП, съдържащо изрично предписание, според което при подаден сигнал за спиране от контролните органи, всеки водач на превозно средство е длъжен да спре по начина, указан в разпоредбата на закона (плавно, в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място) и да изпълнява дадените му указания.

За съставомерността на нарушението по чл. 103 ЗДвП е необходимо, от обективна страна, подадения сигнал да е възприет от водача, същият да не е спрял или да не е изпълнил дадени указания.

Настоящият състав намира за необходимо да уточни, че разпоредбата на чл. 103 ЗДвП не съдържа конкретизация на това по какъв начин следва да се подаде сигнала. Напротив подобна конкретизация се съдържа в нормата на чл. 170, ал. 3 ЗДвП и чл. 270 ППЗДвП, където изчерпателно се изброяват хипотезите при спиране на пътно превозно средство за проверка, както и начините, по които следва контролният орган да ги извърши. На първо място чл. 170, ал. 3 ЗДвП задължава контролният орган да подаде своевременно ясен сигнал за спиране със стоп - палка, при който за водачът на пътно превозно средство да е оформено убеждението, че този своевременно подаден ясен сигнал за спиране е предназначен за него, след което следва задължението да спре най-вдясно на пътното платно или на посоченото от контролния орган място. В цитираната норма ясно се указва, че през нощта сигналът за спиране може да бъде подаден и с описваща полукръг червена светлина като униформен полицаи може да спира пътните превозни средства и чрез подаване на сигнал само с ръка. Законодателят ясно е регламентирал, че сигнал за спиране може да бъде подаден и от движещ се полицейски автомобил или мотоциклет. От своя страна нормата на чл. 270 ППЗДвП изисква това да става чрез постоянно светещ или мигащ надпис „ПОЛИЦИЯ СПРИ!“. Следователно от смисловото тълкуване на посочените норми, както и от съдебната практика обективирана в *Решение № 153 от 10.10.2022 г. на АдмС - Перник по к. а. н. д. № 158/2022 г.* за да е осъществен състава на нарушение по чл. 103 ЗДвП следва да е подаден своевременно и ясен сигнал за спиране от контролен орган по един от посочените начини в чл. 170, ал. 3 ЗДвП и чл. 207 ППЗДвП.

При издаване на обжалваното наказателно постановление е описано правилно извършените от водача -жалбоподател нарушение. Правилно е описано текстово, съответстващо и на цифрово изписаното в акта за установяване на административно нарушение - а именно чл. 103 от ЗДвП. Съществено в случая е да се отбележи, че издаденото на основание съставен АУАН наказателно постановление, също е издадено при спазване на

процесуалните правила – визирани в ЗАНН. Констатациите описани в АУАН, в следствие пренесени и в издаденото наказателно постановление съответстват на изписаните разпоредби на ЗДвП, които водачът е нарушил и на установената в съдебно заседание фактическа обстановка. При издаването на процесното постановление, административно-наказващия орган е изпълнил задълженията си предвидени в ЗАНН, преценил е събраните данни и доказателства, правилно е квалифицирал нарушението, правилно е съобразил и текста от закона - предвиждащ наказание за въпросното нарушение. В тази връзка издаденото наказателно постановление се явява законосъобразно и обосновано.

Подаването на сигнал за спиране със стоп-палка представлява "нареждане" по терминологията на чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, като съдържанието на разпоредените задължения е по чл. 103 от ЗДвП, а материалноправните предпоставки - по чл. 170, ал. 3 от ЗДвП.

От събраните по делото доказателства се констатира, че водачът на автомобила е имал възможността да види необезпокояван отправеното разпореждане със стоп-палка. В своите показания актосъставителя Б. П. Б. заявява, че е подал сигнал ясен сигнал със стоп-палка по образец, на осветен от уличното осветление участък от пътя, стоп-палката е подадена на височината на фаровете на приближаващия автомобил, като същевременно с другата ръка е подал сигнал и с ел. фенер.

Т. е. не са били налице никакви препятствия и пречки водачът да възприеме подаваните му сигнали от полицейски служител- излязъл на платното за движение. Като потвърждение на това, че подаденият от св. Б. сигнал със стоп-палка и ел. фенер е бил възприет от водача на приближаващия автомобил са и последващите реакции на същия- а именно последвалото ускорение на автомобила. Тези действие не са логични за движещ с нормално в градски условия автомобил, при липсата на други такива наоколо и опровергава тезата на пълномощника на жалбоподателя, че поради затъмнените стъкла на лекия автомобил сигналът не е бил забелязан от водача, тъй като в противен случай би следвало да се приеме, че същият който няма видимост от автомобила е в невъзможност да управлява същият, тъй като би причинил ПТП. Тези действия недвусмислено показват нежеланието на водача да се подчини на подадения му от полицейски служител сигнал със стоппалка. А по-нататъшните му действия са извършени и за осуетяване на полицейска проверка.

С факта, че жалбоподателят не е спрял, същият е осъществил състава на нарушението по чл. 103 от ЗДвП.

В случая нарушението е описано и доказано по безспорен начин, като не се откриха обстоятелства, които да внасят основателни съмнения в това, т. е. наказателното постановление е издадено при условията на разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН, включително и тази на ал. 1, т. 5 от същата разпоредба, а именно описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено

същото и обстоятелствата, при които е извършено. Не се представиха доказателства оборващи посоченото в АУАН и НП за навременно и ясно подаване на сигнал със стоп-палка по образец от униформен служител на МВР- отправен именно към жалбоподателя, поради което съдът намира, че обстоятелствата при които е извършено нарушението са описани точно и ясно.

В този смисъл Съдът намира, че с поведението си жалбоподателят е осъществил състава на административното нарушение, предвидено в чл. 103 от ЗДвП, за което нарушение е следвало да бъде санкциониран с предвиденото в съответната административно-наказателна разпоредба наказание.

Правилно е приложена и санкционната норма от АНО, доколкото действително чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП предвижда, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. водач, който откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН. Преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен, по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, съдът приема, че е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушенията. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не разкриват обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставляват маловажен случай, според Съда. И това е така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат, така и поради наличието не само на смекчаващи, но и на отегчаващи обстоятелства. В случая с този ефект следва да се отчете, че МПС е управлявано в населено място с обичайно интензивно и натоварено движение. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона. От тук, законосъобразно, правилно и обосновано, че е издадено НП. Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав приема, че правилно наказващият орган е санкционирал жалбоподателя за горепосоченото нарушение.

В случая на жалбоподателя са наложени наказания – глоба от 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месеца.

Но в атакуваното НП не се съдържат мотиви за индивидуализация на наказанията в посочения размер. Дори да са налице отегчаващи вината обстоятелства, то не са отчетени от наказващия орган. АНО не е обсъдил и материалното и имотното състояние на жалбоподателя, поради което не е

оправдано налагането на глобата в максимален размер. По делото се установи, че жалбоподателя работи на минимална работна заплата, както и че същият има два кредита които следва да обслужва. При това положение НП следва да бъде изменено досежно наложеното наказание Глоба, като размерът на глобата следва да се намали от 200 лева на 50 лева, а що се отнася до наложеното наказание лишаването от право да управлява МПС, доколкото АНО е наложил същото в минимално предвидения от закона размер, съдът намира същото за правилно определено.

Относно нарушението визирано по пункт 2-ри от обжалваното НП

Съгласно сочената за нарушена разпоредба, а именно чл. 105, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията ѝ към момента на извършване на нарушението, съставяне на Акта и издаване на Наказателното постановление: Забранява се ограничаване на видимостта през челното, задното и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им.

По делото е установено, че към инкриминираната дата страничните стъкла /без предното/, на управлявания от жалбоподателя автомобил са затъмнени, с което се намалява видимостта им, но забраната на чл. 105, ал. 1 от Закона за движение по пътищата не е абсолютна, предвид разпоредбата на ал. 3 (нова - ДВ, бр. 101 от 2016 година, в сила от 21.01.2017 година, изм., бр. 9 от 2017 година, в сила от 26.01.2017 година), чийто текст гласи: Намаляване прозрачността на стъклата по ал. 1 се допуска само в границите на стойностите, определени в Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на Организацията на обединените нации, като законодателят не държи сметка дали затъмнението е извършено от производителя или допълнително с поставяне на фолио. Единственото ограничение е намалената прозрачност да е в стойностите, посочени в Правилото, а според него, независимо от вида на стъклата (обикновени, закалени, с пластмасово покритие, др.), общата светлопропускливост на предните стъкла и разположените на място, необходимо за видимостта на водача, не може да е по-малка от 70 %.

В случая актосъставителя е установил визуално, че страничните стъкла на процесния лек автомобил са затъмнени, но не са представени доказателства от наказващия орган да са извършени съответни измервания за степента на това затъмнение, за да се приеме, че е налице ограничаване на видимостта на водача до степен над допустимата по закон.

Само за пълнота настоящият състав ще отбележи, че неизясняването на факта, досежно степента на светлопропускливост на стъклата не дава възможност на съда да прецени доколко не са налице изключенията от забраната на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП, визирани в следващите алинеи на цитираната разпоредба.

Липсата на констатации в оспорения акт относно степента на намаляване на прозрачността на страничните стъкла на автомобила и посочване на начина по който това е установено / с техническо средство или по друг начин/ лишава

посоченото нарушение от обективна съставомерност. /Така и Решение № 2042/16.10.2018 г. по к. а. н. д. № 2030/2018 г. на Адм. Съд Пловдив/.

За пълнота на съдебният акт следва да се посочи, че в конкретния случай, не са допуснати нарушения на чл. 40 от ЗАНН, във връзка с действията по съставянето на акта за установяване на административно нарушение и връчването му на жалбоподателя. На същия е осигурена възможност да се запознае с неговото съдържание, както и да направи възражения по него, от която се е възползвал.

Съставеният акт за установяване на административно нарушение обаче не отговаря на изискванията на чл. 42 от ЗАНН относно необходимото съдържание, като визираното нарушение, освен пределно лаконично, не е описано в достатъчна степен ясно откъм всички, характеризиращи го от обективна страна признаци, по начин да бъде обезпечено правото на защита на жалбоподателя в пълен предоставен от закона обем. И най – вече в аспекта да е в състояние да разбере, всички факти от състава на нарушението, за което е привлечен към административнонаказателна отговорност, за да може да организира защитата си. В случая актосъставителят се е задоволил единствено да посочи, че на посочената в процесния АУАН дата и място, при управление на МПС, което в индивидуализирано в достатъчна степен, жалбоподателят бил извършил следното нарушение: "ограничена е видимостта през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя", квалифицирано по чл. 105, ал. 1 от ЗДвП.

Както вече бе посочено при възпроизвеждане на съдържанието на разпоредбата на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП, със същата се забранява ограничаване на видимостта през челното, задното и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. Анализирайки съдържанието на законовия текст, може да се достигне до извода, че се касае за две възможни форми на изпълнителното деяние, а именно: ограничаване на видимостта през челното, задното и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя и/или намаляване прозрачността на тези стъкла. За да бъде правилно квалифицирано деянието, следва да бъде конкретно посочено в какво се - ограничаването на видимостта, респ. намаляването на видимостта, а това, видно от съдържанието на процесния акт за установяване на административно нарушение не е сторено, в което се изразява и визираното от съда нарушение на разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН, с която се въвеждат задължителни реквизити при съставяне на акта и конкретно на т. 4 – той да съдържа описание на нарушението. Изискването за описание на нарушението е за не какво да е, а пълно, точно и ясно въвеждане на словесно посочване на всички обективни признаци от състава на нарушение, за което се цели лицето да бъде привлечено към административнонаказателна отговорност, като видно дори от буквалния прочит на законовия текст, съпоставен със съдържанието на акта, това не е изпълнено.

Поради това, процесуалното нарушение следва да се квалифицира като съществено, съобразно критерия за това, свързан с преценката накърнено ли е правото на защита на привлеченото към отговорност лице.

Обжалваното наказателно постановление е издадено в шестмесечния преклузивен срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, но по съдържанието си не отговаря на изискванията на чл. 57 от ЗАНН, установяваща изискуемите реквизити.

В тази връзка е необходимо да се отбележи, че при издаване на наказателното постановление, административнонаказващият орган възприел изцяло описаната в АУАН фактическа обстановка, а именно, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство, като МПС е с "ограничена видимостта през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя", с което виновно бил нарушил чл. 105, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 185 от ЗДвП наложил процесната санкция.

За да бъде правилно квалифицирано деянието, следва да бъде конкретно посочено в какво се - ограничаването на видимостта, респ. намаляването на видимостта, а това, видно от съдържанието на процесното НП не е сторено, в което се изразява и визираното от съда нарушение на разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН, с която се въвеждат задължителни реквизити при съставяне на акта и конкретно на т. 5 – той да съдържа описание на нарушението. Изискването за описание на нарушението е за не какво да е, а пълно, точно и ясно въвеждане на словесно посочване на всички обективни признаци от състава на нарушение, за което лицето е санкционирано.

По тези причини НП следва да бъде отменено в тази му част.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63 Д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК.

С оглед изхода на делото искането на жалбоподателят за присъждане на разноски по делото се явява основателно и следва да бъде уважено, като на същият се присъдят разноски в размер на 400 лева – за заплатено адв.възнаграждение .

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на ОД на МВР, е отговаряла областната дирекция на МВР, а не поделениято ѝ (доколкото само то е юридическо лице), Съдът намира, че следва посочените разноски да бъдат присъдени именно на ОД на МВР-Хасково.

Мотивиран от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав.

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление /НП/ №23-0351-000036 от 23.02.2023 година на Началника на група към ОД на МВР Хасково, РУ-Свиленград, **в частта** с което на **В. Х. Х. с ЕГН ******* от гр.***** , ул."*****" №*,вх.*,ет.*,ап.* за нарушение на чл.103 от ЗДвП на основание чл.175,ал.1,т.4 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **200лева** и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от **1 месец**,

като **НАМАЛЯВА** размера на наказанието глоба от 200 лв. на **50 лв.**

ОТМЕНЯ като неправилно и незаконосъобразно **Наказателно постановление /НП/ №23-0351-000036 от 23.02.2023 година** на Началника на група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград, **в частта** с което на **В. Х. Х. с ЕГН ******* от гр.Свиленград, ул."Младост" №2,вх.А,ет.3,ап.5 за нарушение на чл.105,ал.1 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева**.

ПОТВЪРЖДАВА обжалваното НП в останалата част.

ОСЪЖДА „ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ” на МВР –гр.Хасково със седалище и адрес на управление гр.Хасково,бул. България №85 **ДА ЗАПЛАТИ** на **В. Х. Х. с ЕГН ******* от гр.***** , ул."*****" №*,вх.*,ет.*,ап.* , сумата в размер на **400 лв.** , представляваща адвокатско възнаграждение по **АНД №217/2023г.** по описа на РС Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____